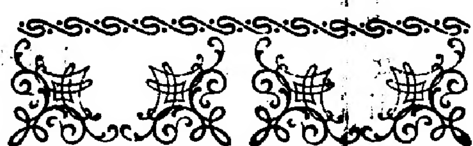
No. 1001 Dinsdag 3 Maart 1903. 20ste Jaargang.

FEESTNUMMER

VAN DE

AMIGOE DI CURACAO,

WEEKBLAD VOOR DE CURAÇAOSCHE EILANDEN.

1878 1903

KLINKDICHT

OP HET WAPEN VAN ZIJNE HEILIGHEID

PAUS LEO XIII.

„LUMEN IN COELO”
't Licht aan den hemel.

EEN ster werpt ver en breed haar stralen langs het duister,
Langs diep azuren grond, waar bloeiend lelies staan;
De groenende cypres, gedeeld door breede baan
Van louter licht, schiet op in ongekenden luister.

Was dit een prophetie? — Wel knelt den Paus een kluister
En boeit hem 't onrecht nog aan 't eigen Vatikaan;
Maar LEO troont vol glans, nu volk'ren opwaarts gaan,
Nu wereldhulde schalt na 't eertijds droef gefluister.

Zijn boei is eerekruis. Gewroken werd de smaad:
Vol eerbied, diep ontzag voor 't pauselijk gewaad
Vereent zich vorst en volk, Hem eerend als hun Koning,

Die liefde aan wijsheid huwt en helder schitt'ren laat,
Der aarde een richtsnoer spant waarlangs Gods kudde gaat
En rechte wegen vindt tot Sions Eeuw'ge Woning.

Curaçao, 2 Maart 1903.

's PAUSEN ZILVEREN FEEST.

Het was den 20sten Februari 1878. Daags te voren waren in het Conclaaf, tot verkiezing van een opvolger van Pius IX, acht en dertig stemmen uitgebracht op den Camerlengo der H. Kerk, kardinaal Pecci. Al waren de vereischte twee derden niet bereikt, toch wees het hooge stemmencijfer, reeds verkregen, den kardinaal als den toekomtigen Paus aan.

Voordat op den 20sten Februari de stemming begon, wendde kardinaal Pecci zich tot een der eerbiedwaardigste leden van het H. College en zei: „Ik kan mij niet inhouden. Ik moet het H. College toespreken. Ik vrees, dat zij op het punt staan, een treurigen misstap te begaan. Men denkt, dat ik een geleerd man ben, men schrijft mij veel wijsheid toe. Ik ben geen van beide. Men veronderstelt, dat ik de vereischte eigenschappen bezit voor Paus. Ik heb niets daarvan. Dat is het, wat ik aan de kardinalen wilde zeggen."

De andere antwoordde: „Over uwe geleerdheid kunnen wij beter oordeelen dan gij. Wat uw bekwaamheden voor de Pauselijke waardigheid betreft, die zijn aan God bekend; laat alles aan Hem over."

Kardinaal Pecci gehoorzaamde.

Bij den uitslag der stemming bleek zijn vrees bewaarheid; het H. College verkoos hem om met de Pauselijke waardigheid het kruis te dragen, dat Pius IX zoo lang had getorst, den lijdensweg te bewandelen, waarop Pius IX hem was voorgegaan.

Het was een acht en zestigjarige grijsaard, die op den gedenkwaardigen dag het purper der kardinalen voor het witte kleed des Opperpriesters verwisselde. Naar menschelijke berekening konden hem slechts weinige jaren regeerens beschoren zijn, kon dat eerbiedwaardige hoofd maar korten tijd den last dragen der driedubbele kroon, een doornenkroon.

En thans sluit dezelfde grijsaard den vijf en twintigsten jaarkring van zijn Pontifikaat, tot vreugde van millioenen kinderen en onderdanen, tot verbazing der overigen, die zich afvragen, of de dood dan nooit zal kloppen aan de poort van dezen drie en negentigjarige, Paus, koning, staatsman en geleerde.

***

Het Pausschap van Leo XIII behoort niet enkel tot de langste, maar ook tot de schitterendste, de vruchtbaarste, de zegenrijkste, die de geschiedenis der Kerk kent.

Op ieder gebied heeft de Kerk hooger vlucht genomen, haar aanzien, haar invloed zien stijgen, aan luister en majesteit gewonnen, het veld harer weldoende actie verruimd.

Hoeveel nieuwe bisdommen en aartsbisdommen zijn door dezen Paus opgericht; hoeveel afgelegen gewesten, tot dusver voor het licht der Waarheid gesloten, opengesteld voor de evangelisatie door heldhaftige en alles opofferende missionarissen?

In hoeveel zendbrieven en breven heeft de H. Vader de groote waarheden uiteengezet en gehandhaafd tegen steeds driester aanvallen, de katholieken onderricht, gewaarschuwd, vermaand, hun nieuwe wegen gewezen, geneesmiddelen verschaft tegen de kwalen van onzen tijd, de brandende kwestie behandeld met een klaarheid, een meesterschap, die de bewondering zelfs van den niet-katholiek wekte.

Naast de groote godsdienstige en eeuwige belangen, welk een nobele behartiging ook van de tijdelijke; welk een warm opkomen voor de misdeelden en minderbedeelden, welk een liefde voor de millioenen zwakken en ellendigen, wien zijn *miserior super turbam* gold: ik heb medelijden met de schare.

Welk een ijver ook voor de ontwikkeling der wetenschappen, voor de bevordering der kennis, voor den bloei der kunsten. Had de adem van het goddelijke hem beroerd, niets menschelijks ook was dezen Paus vreemd.

Bij het portret van LEO XIII.

Grijsaard, die slechts schijnt te leven
  Door een sprank, die in u leeft,
  Leo, die met licht doorweven,
Als een geest door 't leven zweeft,—
  Welk een kracht vonkt uit uw oogen!
Welk een licht straalt daar vol pracht,
  Als het blauw der hemelbogen,
't Al doortrillend, blijde en zacht! —
  't Zwaard gelijk, dat in zijn schede,
Die verweerd is,—glanzend blinkt,
  Buigzaam, blank en scherp van snede,
Wijl geen roest zijn staal doordringt,—
  Zóó blijft uwe ziel veerkrachtig
In een lichaam, dat verteerd
  En door jarenlast onmachtig,
Nauwelijks zich zelf regeert.
  Bevend zijn uw slanke handen,
Wanklend is uw zwakke voet;
  Maar in de oogen zie ik branden
Een ontembren zielegloed!
  Fonkle lang daar nog die luister
Als het weerlicht van uw geest,
  Die *ons* licht was in het duister
En *U* bracht tot 't huidig feest.

M. VICTOR ZWIJSEN,
Rector.

Curaçao, 1 Maart 1903.

EEN LIED DER GOLVEN.

NON PRAEVALEBUNT

Boven de wijde wereldzee
  dwarlen boosaardige meeuwen;
zij vliegen met alle schepen mee
  op maat van schrille schreeuwen.
Zij krijschen *vergaan!* zij krassen *wee!*
  aanzeggers van schipbreuk alle eeuwen.

„O grijze Scheepsvoogd, bangt u niet
  de kondschap dier booze boden?
De tallooze wrakken, die gij ziet,
  — All' stemmen van stormen en dooden —
stellen uw schip in zwart verschiet
  den laatste zijner nooden.

Over de baren deinedeunt
  leutig het lied des Ouden:
" Sint Pieters bodem kraakt en kreunt
  zoolang hij water bouwde;
doch storme 't dat de zeegrond dreunt,
  Gods Woord zal hem behouden.

Boven de wijde wereldzee
  dwarlen wel booze meeuwen
en krijschen *vergaan!* en krassen: *wee!*
  maar trots hun schrille schreeuwen,
mijn Petrus-scheepje komt ter ree
  aan 't grensland aller eeuwen."—

„Schipper, ach, om mijn veege boot
  die nare vogels waren
als boden van verderf en dood
  diep onder de klotsende baren.
Ach, praai mij, Schipper, in mijn nood
  om met u veilig te varen."

F. J. A. VAN DEN DONK.
Rector,

Curaçao, 3 Maart 1903.

Afgeleefde grijsaard naar de jaren en in schijn, was toch niemand meer dan hij een kind van zijn tijd, zich niet vastklemmend aan oude vormen, het lot van het Pausschap en de Kerk niet bindend aan dynastieën, die niet meer dan historische herinneringen zijn, maar met breeden blik de wereld overschouwend en tot de volkeren sprekend van „nieuwe dingen."

Bewaarder tevens van de heilige traditie, kampioen voor het onverjaarbaar recht, bij alle inschikkelijkheid en plooibaarheid pal staande voor Kerk, godsdienst en waarheid, geen duimbreed wijkend voor den stormloop der vijanden van het Pausschap, die de vijanden Gods zijn.

De gevangenschap van een kwarteeuw binnen de muren van het Vatikaan heeft hij verkozen boven de erkenning van het voldongen feit, de erkenning van den schandelijken roof, die den Paus tot vazal van een koning, de Kerk tot de dépendance van een Parlement wilde verlagen.

Het *non possumus* van Pius IX heeft met dezelfde beslistheid van Leo's lippen geklonken. Beide Pausen, groot onder de grootste opvolgers van St. Petrus, hebben met dezelfde vastberadenheid het hoofd geboden aan de revolutie. Pius, bij wiens naam en beeltenis wij het eerst denken aan zachtheid, en Leo, wiens naam het beeld wekt van kracht, zijn te zamen meer dan een halve eeuw de trouwe wachters en hoeders geweest van de kudde, onophoudelijk door grimmige wolven besprongen.

***

Leo XIII was in den waren en vollen zin des woords de man van zijn tijd. Paus geworden onder omstandigheden, die buitengemeen moeilijk waren, heeft Hij met de hooge kalmte, zijn ambt eigen, maar tevens met ongeëvenaarden ijver en onverzwakte wilskracht de regeering aanvaard.

Met vele landen, met machtige staatslieden was de Kerk in strijd gewikkeld. Erger nog, men betwistte haar, luid en brutaal, het recht een rol van beteekenis te vervullen in de moderne Maatschappij. Het Pausdom was teruggedrongen, opgesloten in het Vatikaan. Met zijn wereldlijke macht was ook zijn invloed verzwakt, zijn prestige grootendeels vernietigd. Nog een spanne tijds, en de bisschop van Rome, regeerend bij de gratie van den koning van Italië, zou slechts een schaduw vertoonen van de macht, door zijne voorgangers bezeten. Het pauselijk Rome bestond niet meer......

Hoe men zich bedroog!

Verzoening van de Kerk met Staat en Maatschappij was het eerste doel, dat de nieuwe Paus zich had voorgesteld te bereiken, en dat inderdaad door Hem bereikt *werd*. Wij behoeven hier niet de onderhandelingen in herinnering te brengen, door Z. H. met den meest invloedrijken minister van de tweede helft der negentiende eeuw gevoerd. Prins Bismarck heeft, naar het oordeel van vriend en vijand, den weg naar Canossa bewandeld; hij heeft onbewimpeld en met de rondborstigheid, welke men alleen van een man, die zich zijn groote kracht bewust is, in het Duitsche Parlement erkend, dat Leo XIII was gebleken zijn meerdere te zijn. En de wereld beleefde het verrassende schouwspel, dat de „ ijzeren kanselier", die weleer verklaard had niets en niemand te duchten en met het Vatikaan geheel te hebben afgerekend, de bemiddeling des H. Vaders inriep ter beslechting van een buitenlandsch conflict.

Dit alles was het werk van eenige jaren. Maar steeds hooger rees op het onmetelijk veld der wereldpolitiek de figuur des Pausen.

In een vergelijking tusschen paus Leo en keizer Wilhelm II heeft de Blowitz van eerstgenoemde getuigd: „La figure de Léon XIII s'est dressée à l'horizon avec le calme des grandes forces."

Er was nimmer eenige overhaas-

ting in het optreden van den Paus, maar wel een voortdurende stijging. „Het Pausdom is weder een wereldmacht geworden," schreef de *Times*, toen Leo XIII in Duitschland het woeden van den „Kulturkampf" had doen bedaren en de wereld dwong met eerbied te luisteren naar zijn stem. Want inmiddels waren de groote staatkundige encyclieken verschenen, handelend over de inrichting der Staten, over de Vrijheid, en met stralende helderheid aantoonend, dat de Kerk zich aan geen regeeringsvorm binden laat, dat zij nergens de burgerlijke overheid wil verkorten in haar rechten, en dat hare beginselen onder geen enkel opzicht in botsing komen met de redelijke eischen der hedendaagsche Maatschappij.

Wat voor de zuiver-politieke vraagstukken gold, was evenzeer van kracht voor de sociale verhoudingen. Het ware misschien minder juist te zeggen, dat Leo XIII de Katholieken heeft geleid op nieuwe banen. De Kerk verandert niet. Zij gaat onverstoorbaar den weg, die leidt tot het einddoel, tot de zegepraal. Zij verzaakt geen enkel beginsel, of leerstuk. Van transigeeren kan op dit punt geen sprake zijn.

Maar het was 's Pausen streven de wereld te openbaren, dat van hare geoorloofde vrijheden geen enkele door de Kerk wordt bedreigd en dat de Katholieken het moderne leven kunnen medeleven, zonder op eenigerlei wijze met hun overtuiging in botsing te komen. Oude waarheden heeft Leo XIII voor ons doen stralen in het licht der nieuwe tijden. Zijn encycliek „Rerum Novarum" heeft men terecht de grondwet der twintigste eeuw genoemd. En die encycliek vooral heeft het bij sommigen, wellicht bij velen verzwakte besef doen herleven, dat wij minder het verledene moeten betreuren, dan wel het goede hopen van de toekomst; dat wij als Lichaam, als Kerk dezelfde heerlijke beloften hebben als de eerste christenen; dat onze taak altijd groot en heerlijk is en dat het ideaal als een lichtende zuil ons pad te midden van de vele moeilijkheden blijft beglanzen.

Moeilijkheden ...... Ook Leo XIII heeft ze gekend, overvloedig en zwaar. Reeds jaren geleden kwam de klacht van zijne lippen: „het hindert mij te leven." Maar door geen tegenwerking of tegenspoed liet Hij zich afbrengen van de vervulling der providentieele taak, op zijne schouders gelegd. En met het klimmen der jaren schijnt zijn blik nog ruimer te zijn geworden, zijn moed nog grooter, zijn heilige geestdrift nog vuriger.

De tijd is, gelukkig, nog niet gekomen om te trachten het leven van dezen buitengewonen Paus te overzien en de verschillende tijdperken zijner regeering, die elk tot een veelomvattende behandeling ruime stof zouden kunnen leveren, tot een onderwerp van studie te maken.

Toen Leo XIII in 1885 het Duitsch-Spaansche conflict tot oplossing bracht en Bismarck Hem daarvoor huldigde, meende de wereld, dat de Paus stond op het toppunt van zijn glorie. De ervaring heeft het anders geleerd. Door nieuwe en grootscher daden nog heeft de „Gevangene van het Vatikaan" de Maatschappij verrast en met bewondering vervuld. Bismarck is gestorven en door velen reeds vergeten. Gladstone, de derde in het trio van de grootste staatkundige figuren der latere tijden, is eveneens van het tooneel verdwenen. Leo XIII alleen is gebleven en vervult nog steeds de wereld met de kracht van zijn woord, den luister van zijn daad.

Bij het sluiten van het zilveren jubeljaar maken vorsten en volken zich weder op, Hem den cijns hunner bewondering te brengen. Ook niet-katholieken betuigen Hem hun hulde. Maar wij, zijne zonen en volgelingen, wij gevoelen vooral *liefde* voor den Paus, liefde voor den Pontifex, die met zooveel glorie zijn verheven ambt bekleedt; liefde voor den Vader der Christenheid, die als de "dienaar der dienaren Gods" zoovele zorgen te dragen, zooveel moeite en kommer te verduren heeft ter wille van het heil der dierbare Moederkerk. En daarom gaan op deze feestdagen onze gebeden ten hemel, tolken van onze erkentelijkheid, en smeekend voor den Paus al datgene, wat zijn last verlichten, zijn geluk verhoogen kan. En wij scharen ons om hem heen in dichte onafzienbare gelederen, Hem gehoorzaamheid belovend en onwankelbare trouw, den besten troost, dien wij Hem kunnen bieden te midden van de vele moeilijkheden, waarmede Ongeloof en Revolutie zijn leven verzwaren.

⁂

Op den feestdag van den H. Vader — een feestdag, dien het na Petrus slechts aan twee uit de breede rij der Pausen is vergund geweest te vieren — hebben zijn kinderen overvloedig stof tot dankbaarheid.

Dankbaarheid wegens de langdurige en roemrijke regeering van een Paus, uitmuntend door de schitterendste gaven van hoofd en hart.

Dankbaarheid wegens den verhoogden glans, door Leo's Pontificaat aan de Kerk geschonken, en de uitbreiding van het Godsrijk op aarde, door de bevordering van het zegenrijke werk der missiën, de vermeerdering van het aantal bisdommen, de verlevendiging van den geest des geloofs.

Dankbaarheid wegens het licht, door onzen roemrijken Paus uitgegoten over zoo menig netelig en brandend vraagstuk, wegens zijn voorlichting op den weg, dien de katholieken op maatschappelijk gebied hebben te bewandelen.

Voor dit alles zijn wij God dank schuldig. Tot dankbaarheid zijn wij ook verplicht jegens den grooten Paus voor hetgeen hij gedaan heeft voor de Kerk, voor de maatschappij, voor de wereld, door zijn machtig woord, zijn schitterend voorbeeld, zijn veelvermogend gebed.

Dat God den grooten Leo nog lang spare, is de smeekbede, die in deze dagen uit alle katholieke harten opstijgt. Die bede vraagt, menschelijkerwijs gesproken, een wonder; maar is de feestdag, dien wij thans vieren, het feit, dat de tengere grijsaard reeds een kwart eeuw den looden last van het Pausschap heeft getorst, zonder er onder te bezwijken, veel minder dan een wonder?

Laten wij bidden en hopen. Vieren wij in den geest het grootsche feest mee, dat in deze dagen in de Eeuwige Stad, de stad der Pausen, gevierd wordt. En als de echo van een duizendvoudigen donder schalle door heel de wereld, tot de verste uiteinden, de jubelkreet: "Leve Leo XIII! Leve de Paus-Koning!"

PROGRAM

VOOR DE VIERING DER FEESTELIJKHEID OP DEN GEDENKDAG DER 25JARIGE KRONING VAN ZIJNE HEILIGHEID

LEO XIII

TOT PAUS-KONING, OP DEN 3den MAART 1903, IN DE WILLEMSTAD OP CURAÇAO.

2 Maart 's namiddags.

5 UUR.

Twee herauten te paard kondigen met trompetgeschal den vooravond aan van het Feest.

3 Maart 's morgens.

6 UUR.

De kerkklokken luiden het Feest plechtig in.

8 UUR.

Solemneele Hoogmis in de Rozenkrans-Kerk op Pietermaai.

HALF NEGEN.

De eerewacht stelt zich op binnen het Plein der St. Anna Kerk te Otrabanda; begeleidt de Feest-Commissie bij het afhalen van Zijne Doorluchtige Hoogwaardigheid den Bisschop aan het Paleis.

KWART VOOR NEGEN.

Zijne Doorluchtige Hoogwaardigheid trekt de kathedraal binnen.

NEGEN UUR.

Pontificale Hoogmis.

ELF UUR.

Pontificaal Te Deum, (Openbare Dankzegging).

HALF TWAALF.

Feest-Commissie met Eerewacht begeleiden Zijne Doorl. Hoogw. naar het Paleis.

's NAMIDDAGS.

3 UUR.

Groote allegorische Optocht. De stoet trekt uit van de koraal van den Heer J. JOUBERT op Otrabanda, slaat af naar de Hoogstraat, trekt deze door tot aan de Belvidère. Voor de Belvidère gaat hij opwaarts en vervolgt den grooten weg naar Kortijn.

Langs Kortijn afdalend trekt hij de Breede Straat in tot aan den Waterkant. Trekt dan achter de Muziektent om, draait op het Molenplein terug tot voor het bisschoppelijk Paleis en houdt daar stand. Feest-Cantate uitgevoerd door 500 jongens van de Katholieke School. Muziekuitvoering en Feestlied.

De Optocht trekt de Emma-brug over, de breede straat door, den weg op naar Pietermaai. Voor den Schouwburg „Naar" slaat hij af naar het Waaigat, vervolgt den weg naar de Kerk, gaat langs de Zusterschool naar Scharloo en het Plein Concordia, trekt dit Plein rond, gaat de straat in benoorden de Pastorie en houdt stand voor de Kerk. Muziekuitvoering. Cantate. De optocht ontbindt zich.

's AVONDS.

6 UUR.

De Feest Commissie haalt zijne Doorl. Hoogwaardigheid af en begeleidt Mgr. naar Pietermaai.

HALF ZEVEN.

Plechtigheid in de Rozenkrans Kerk.

HALF ACHT.

Fakkeloptocht. Uitgaande van het Plein voor de Kerk op Pietermaai, trekt hij over het Plein Concordia, vervolgens langs het huis van den heer RINGELING over Scharloo, de brug „Gouverneur Van den Brandhof", Heerenstraat; passeert de Emmabrug, trekt het Plein van den Waterkant op Otrabanda om, tot voor het Paleis van den Bisschop. Het volk zingt zijn lied: "Biba nos PAPA LEON XIII." Daarna gaat hij de Breede Straat in tot aan Engelen-bron, trekt daar den berg op naar het Centraal Park, slaat af naar de Hoogstraat tot bij de Belvedère, gaat de Ceroe di Quinta op, daalt weder af naar de Hoogstraat tot voor het huis van Kapitein Reith, langs de politiewacht naar de koraal van den Heer J. JOUBERT. De Optocht trekt de koraal binnen. Einde van het Feest.

De medewerking van de ingezetenen onzer stad, door het hijschen der vlag aan gevels en op schepen, zal ten hoogste worden gewaardeerd. Ook zal de persoonlijke hulde aan den PAUS gebracht, door het zich ordelijk aansluiten te voet, te paard, of per rijtuig bij den allegorischen Optocht, ten zeerte worden op prijs gesteld. Het zal den feestindruk zeker verhoogen wanneer langs den weg van den fakkeloptocht door particulieren toortsen worden ontstoken.

TOELICHTING

VAN DEN

allegorischen Optocht ter eere van Z. H. PAUS LEON XIII

OP 30 MAART 1903.

1e. Cristoffel Colambus te paard met escorte: De brenger van het pausselijk gezag in America. (Colegio Sto. Tomas).

2e. Muziekwagen voorstellende: 1e. het Scheepje van Petrus' beeld der Kerk, jubelend op den feestdag van haar Opperhoofd. 2e. het schip waarmede Columbus in America landde, brengend de blijde boodschap des Evangelies. (Weeshuis van Sta. Rosa.)

3e. Groep schoolkinderen. Hulde van de jeugd aan den Vader der Christenheid, den vertegenwoordiger van Hem die sprak: Laat de kleinen tot Mij komen want hunner is het Hemelrijk. (Fraterscholen).

4e. Roomsch Keizer met gevolg (St. Jozefs-gezellen van Pietermaai.) De wereldlijke macht hulde brengend aan den Paus.

6e. Praalwagen. De Paus Hoofd der Kerk en Leeraar der volken. De H. Vader zetelend op zijn troon omringd door het Pauselijk hof, zegent zijne kinderen. Kardinalen, Kardinaal-Bisschoppen, Bisschoppen en Generaals van Religieuze Orden vertegenwoordigen de kerkelijke hierarchie. Het geheel door herauten en edelwacht geëscorteerd.

6e. Groep met de pauselijke insignes. (School St. Louis.)

7e. Muziekwagen: Kathedraal in jubel.

8e. De Paus als Goede Herder.

9e. Muziekwagen. Schaapstal van den Goeden Herder in feestvreugde.

10e. Praalwagen. De Paus Bestuurder der Christelijke Maatschappij: De H. Vader wijst zijne kinderen op het voorbeeld door den Zoon Gods gegeven in de H. Familie. Kunst en ambacht vereenigd werkend onder leiding van den Paus.

11e. Muziekwagen. [Een werkplaats]. De arbeidende stand, jubelend over den door den Paus herstelden vrede tusschen werkman en Patroon [Reunion di San Hosé].

De Kroning van Z. H. Paus Leo XIII.

Heden is het vijf en twintig jaar, dat Z. H. Leo XIII met de pauselijke tiara plechtig gekroond werd. Had Pius IX den 17en Februari 1878 het tijdelijke met het eeuwige verwisseld, reeds in het Conclaaf van den 20sten Februari daaropvolgend werd de kardinaal-camerlengo, Joachim Pecci, tot Paus gekozen. Het Pausdom sterft niet, de tiara gaat van het eene eerbiedwaardige hoofd over op het andere: meer nog dan van het koningschap geldt het van het Pausdom: de Paus is dood, leve de Paus! Zoo is het gegaan van het begin des Christendoms af, zoo zal het blijven tot aan het einde der eeuwen.

Op den verjaardag der kroning van onzen grooten Paus Leo XIII zal het onzen lezers voorzeker aangenaam zijn, indien wij hun eenige bijzonderheden over die indrukwekkende, grootsche plechtigheid in herinnering brengen.

Zondag den 3den Maart 1878 had in de tegenwoordigheid eener schitterende vergadering van kardinalen, prelaten, gezanten en leden van den Romeinschen adel in de Sixtijnsche kapel van het Vatikaan de plechtige kroning van Z. H. Paus Leo XIII plaats.

Om halftien in den morgen begaf de nieuw gekozen Paus, op de *sedia* gedragen, zich in plechtige processie naar de Sixtijnsche kapel. Na de geloofsbelijdenis te hebben uitgesproken, besteeg Leo XIII zijn troon, waar hij de hulding der kardinalen, aartsbisschoppen, bisschoppen en *poenitentiarii* ontving, hierin bestaande, dat de kardinalen tot den hand- en voetkus en de omarming, de aartsbisschoppen en de bisschoppen tot den hand- en voetkus, en de *poenitentiarii* alleen tot den voetkus werden toegelaten. Zoodra de Pontificale Mis geëindigd was, ging men over tot de eigenlijke kroning van den H. Vader.

De eerste kardinaal-diaken nam Z. H. den mijter van het hoofd en zette met den kardinaal-*subdecanus* (onderdeken) (de kardinaal *decanus*, de deken van het H. College, Z. Em. Mgr. Amat, was door ziekte verhinderd zelf de kroning te verrichten) de driedubbele kroon daarvoor in de plaats, onder het uitspreken der woorden: "Ontvang de met drie kronen versierde tiara, en weet, dat Gij de Vader der vorsten en koningen, de bestuurder der wereld, de plaatsbekleeder van Onzen Heer Jesus Christus zijt, aan Wien zij eer en roem in eeuwigheid."

Nadat de voorgeschreven gebeden uitgesproken waren, rees de Paus op van zijn troon, gaf den aanwezigen zijn zegen en verleende allen een vollen aflaat. Daarna keerde de H. Vader naar zijn vertrekken terug, waar hij de gelukwenschen ontving van het H. College, welke Z. H. door den kardinaal-*subdecanus* Z. Em. Di Pietro, werden aangeboden. Na een diepgevoeld woord van rouw te hebben gewijd aan de nagedachtenis van Pius IX, zei de kardinaal, dat de wereld thans verheugd was over de verkiezing van Paus Leo XIII, wiens deugden en wijsheid hij prees, hem vergelijkende bij David en hem een veeljarige regeering toewenschende.

"Geve de Hemel," zoo sprak de kardinaal, "dat, zooals het Heilige Boek der Koningen zegt David *quadraginta annis regnavit*, de Kerkelijke Geschiedenis aan het nageslacht verhaalt van een langen duur van het Pontificaat van Leo XIII."

De Paus antwoordde op de toespraak van den onderdeken van het H. College als volgt:

"De edele woorden van toegenegenheid, welke Uwe Em. ons in naam van geheel het Heilige College heeft toegesproken, treffen levendig ons hart, dat reeds diep bewogen was over het onverwachte feit onzer verheffing tot het Opperpriesterschap, in weerwil onzer onwaardigheid."

"Het gewicht van de opperste macht der Sleutels, uit zich zelve reeds zwaar, dat op onze schouders wordt gelegd, wordt nog zwaarder, indien men onze zwakheid daarbij in aanmerking neemt, die er, in zekeren zin, door verpletterd is.

"De plechtigheid, welke zooeven met zooveel praal heeft plaats gehad, heeft ons beter de majesteit en de hoogte van den Zetel doen begrijpen, waarop wij verheven zijn, en in onzen geest het denkbeeld van de grootheid van dezen verheven aardschen troon doen aangroeien.

"En daar gij, Eminentie, den naam van David in herinnering hebt gebracht, komen ons vanzelf de woorden van dien Heiligen Koning voor den geest, toen hij zeide: "*Quis ego sum Domine Deus quia adduxisti me hucusque?*" (Wie ben ik, o God, dat Gij mij hiertoe hebt verheven?)

"En toch, tusschen zooveel gegronde beweegredenen van vrees en hoop, gevoelen wij ons getroost door het schouwspel, dat alle katholieken eensgezind zich rondom dezen Apostolischen stoel scharen en openlijk getuigenis afleggen van hun gehoorzaamheid en liefde.

"Wij gevoelen ons getroost door de eensgezindheid en de banden van genegenheid van alle leden van het Heilige College, die ons zoo dierbaar zijn, en door de verzekering hunner machtige hulp in de vervulling van het moeilijk ambt, waartoe hun stemmen ons geroepen hebben.

"Wat ons vooral versterkt, is het vertrouwen op den God van barmhartigheid, die ons zoo hoog heeft willen verheffen. Wij zullen nooit ophouden om met alle krachten onzer ziel Zijn bijstand af te smeeken, en wij wenschen, dat Hij door allen zal afgesmeekt worden, denkende aan het woord van den Apostel: *Omnis sufficientia nostra a Deo est.*

"Overigens wetende, dat Hij degene is die *infirma mundi elegit ut confundat fortia*, gevoelen wij ons overtuigd, dat Hij onze zwakheid zal steunen en onze nederigheid zal verheffen, om Zijn macht en Zijn kracht te doen uitschijnen.

"Wij bedanken Uwe Eminentie van ganscher harte voor de goede gevoelens en oprechte wenschen, welke zij ons namens het Heilige College betuigd heeft en welke wij van ganscher harte aannemen.

"Wij eindigen met u uit de volheid van ons hart den apostolischen zegen te geven.

"*Benedictio Dei*, enz."

Den avond van den kroningsdag van Z. H. Leo XIII was er in de Eeuwige Stad een geheel vrijwillige illuminatie. Alle klasse der trouwe Romeinen, de oude bevolking der stad, hadden hun vensters schitterend verlicht. De paleizen van den adel muntten bij deze gelegenheid vooral uit.

Op den dag van zijn kroning voltooide Leo XIII het werk, dat de dood van Pius IX verhinderd had te voleinden; hij promulgeerde de Bulle *Ex supremo Apostolus Apice*, waarbij de katholieke hiërarchie in Schotland hersteld werd. Dit werk van herstel scheen, gelijk Z. H. zich in zijn keurig Latijn uitdrukte, een gelukkig voorteeken om de uitoefening van het Opperherderschap mede te beginnen, "dat Wij met vrees en beven te midden der tegenwoordige rampen op Ons genomen hebben."

Nadat in het Conclaaf van den 20sten Februari Leo XIII tot Paus was verkozen, had in Spanje een beteekenisvol voorval plaats, — een voorval, dat door de katholieke wereld steeds met dankbaarheid zal worden herdacht. De Spaansche Senaat nam in de zitting van den 20sten Februari uit eigen beweging en met eenparigheid van stemmen een resolutie aan, waarbij aan Leo XIII de eerbiedige gelukwenschen werden aangeboden van den Senaat, die, zooals hij verklaarde, tot deze daad van openbare hulde door eigen godsdienstig gevoel was gedreven. De jeugdige koning had reeds schriftelijk zijn eigen woorden van eerbiedige gelukwenschen gezonden.

FEESTLIED.

(Uit het Papiamentsch vertaald).

1.

Wat machtige ademtocht
Beweegt vandaag de luchten?
Komt weer een Pinksterkracht
De Kerke Gods bevruchten?
Hoor aller volkren talen
Eén jubellied herhalen
En vieren Rome's trots:
Den Stedehouder Gods.
Leve Leo!

2.

Het Pausdom eindigt nooit!
Hoe vaak aan 't Kruis geslagen
Straks zal de gloriestond
Van blij verrijzen dagen!
Een rot van renegaten
Ontroov' den Paus zijn Staten......
Zij staven slechts het feit
Der pauselijke eeuwigheid.
Leve Leo!

3.

Zij delfden hem een graf
En stelden sterke wachten,—
Nu zou men eens voor al
Den Paus begraven achten......
Daar trekt al 's werelds oogen
Een „Lichtstraal uit den hoogen."
Alom bazuint de faam
Paus Leo's grooten naam.
Leve Leo!

4.

Een donderend geschal
van alle wereldstranden
Verkondigt wijd en zijd
dat nimmer uit de handen
Van Petrus den Belijder,
Belager noch benijder
Den wereldschepter rooft
Die 't menschdom heil belooft.
Leve Leo!

5.

O, Petrus' Koningshuis,
Wie mag u evenaren?
Gij, jeugdigste van all'
En oudste toch in jaren!
Ondoofbaar is Uw glorie,
Onfeilbaar uw victorie!
't Zij gist'ren — morgen — thans —
Uw macht verspreidt zijn glans!
Leve Leo!